

Chương 10: Duyên Kiếp

Hảo thần thờ vuốt chặt những lọn tóc cho hết nước. Dòng nước mát không làm dịu những thềm muốn bút rút. Nàng nhớ như in cái nhìn đăm đăm của Đức, những đụng chạm như điện giật, run bắn... Từng phần cơ thể nổi gai ốc, nóng ran, rướn cong... dưới sự mon trớn, mần mò của bàn tay Đức. Hảo như lên cơ đồng thiếp. Luôn tay giữa hai đùi kẹp chặt, tay kia ghì bầu ngực no đầy, Hảo mê muội, co quắp, run rẩy... mắt dại đi...

Cơn đòi hỏi không vượt lên nổi đỉnh cao thềm muốn, làm tắt nghẽn những rên rỉ đứt quãng. Hảo thở hắt, mệt lả... buồn bực, ghen tức ứ lên tận cổ. Tại sao nàng cứ phải nghĩ đến Đức? Trong khi Đức không quy lụy vì nàng, không tỏ ra cần có nàng trong đời. Những lần bắt gặp Đức trầm ngâm, tư lự, mắt nhìn mông lung vào một nơi chốn nào đó, Hảo rất xốn xang, khó chịu, nghĩ là Đức đang nhớ đến Hà và Hảo bỗng dung nổi quạu, giận dữ. Hảo muốn hoàn toàn chiếm đoạt Đức bằng cách buộc chàng phải chấp thuận vào đạo Công giáo, để những giáo điều khó khăn buộc chân chàng. Hơn nữa, nếu Loan đã làm cho Hùng đổi đạo thì Hảo cũng phải làm được điều đó với Đức, Hảo có thua kém gì Loan đâu.

Nhưng chỉ sau vài ngày giận nhau là Hảo đã bút rút, đau khổ vô cùng. Rốt cục, Hảo vẫn là người phải làm hòa trước, phải chiều chuộng, âu yếm để lôi cuốn Đức ngã vào vòng tay mình trở lại. Nàng nghĩ rằng tình yêu tha thiết của mình

sẽ khiến Đức rộng lượng tha thứ và sẵn lòng quên đi những cơn nóng giận bất chợt và vô lý của nàng. Nhưng Hảo đã lầm! Đức đã chán ngán, thất vọng rất nhiều khi thấy Hảo đánh đá, lòng lộn. Chàng không nghĩ mình sẽ ăn đời ở kiếp với một người mà tâm tính thay đổi bất chợt, khi vui khi buồn, lúc âu yếm lúc hờn giận. Lòng buồn tê tái nhưng Đức không giận Hảo, trái lại chàng càng thương hại, tội nghiệp cho thân phận lưu lạc, cô đơn của nàng hơn bởi vì chàng, những người lính phải bảo vệ quê hương, đã không bảo vệ được dân, không bảo vệ được những cô gái như nàng, khiến cho đời họ phải bị dập vùi vì mệnh nước, đây là chưa kể đến số phận của những người còn kẹt lại trong nước và những người đã ra đi mà không bao giờ đến bến bờ mong đợi, họ đã phải trả cái giá cao nhất cho sự thất bại của chàng bằng mạng sống của họ. Đức ngậm ngùi, lòng mang nặng mặc cảm chiến bại, vô trách nhiệm; tâm hồn chàng luôn bất an với những ác mộng chiến tranh đẫm máu, những yêu thương đứt đoạn, những mộng ước không thành.

Quá âu sầu và buồn chán, Đức muốn tìm đường về VN. Đức kín đáo hỏi ông Tùng về những hoạt động kháng chiến bên Thái Lan và những tổ chức đưa người qua đó. Ông Tùng cho chàng biết có đường dây chuyển người từ Pháp, từ Gia Nã Đại, qua Thái Lan, về Cam Bốt. Ông cho Đức địa chỉ liên lạc bên Pháp và Gia Nã Đại. Ông hỏi Đức:

- Có ai muốn về hả?
- Dạ, có người bạn thân nhờ hỏi. Bác đừng cho Hùng biết vì người này có quen với Hùng tuy không thân lắm.

- Ồ, chuyện bí mật đâu có thể tiết lộ được dù là người trong nhà. Cháu cứ nói ảnh liên lạc đi, có cần giúp thêm thì cho bác biết. Phải chuẩn bị tinh thần cho kỹ vì một khi đã đi thì xem như không có ngày trở lại.
- Bác nói đúng. Bây giờ đến phiên mình từ trong rừng rậm đánh du kích, giành từng tấc đất. Dân tộc mình sao khổ triền miên!
- Chuyện phải làm, cứ làm, tránh đừng bi quan.
- Dạ. Cám ơn bác.

Qua sự giới thiệu của ông Tùng, Đức đã viết thư cho Phong, liên lạc viên bên Pháp, để biết thêm chi tiết về hoạt động của phong trào. Nhưng Đức vẫn chưa thể dứt áo ra đi vì Hảo đang bám víu vào chàng để sống, hơn nữa Hảo đã trao thân cho Đức thì chàng phải có bổn phận và trách nhiệm với nàng.

Cả hai đều cố gắng tránh né những cãi cọ đang xoi mòn tình cảm giữa hai người và không để lộ sự rạn nứt trước mặt gia đình Loan. Loan cố gắng hỏi Hảo nhiều lần, còn ông bà Tùng thì lấy tình thương cha mẹ mà khuyên bảo nhưng nàng đều tìm cách chối quanh, lấp liếm. Loan muốn nàng trở lại làm nhưng Hảo từ chối, chỉ đồng ý giúp gia đình Loan vào những dịp lễ hay cuối tuần có nhiều khách. Dần dần Hảo và Đức ít qua bên đó trừ những dịp quan trọng, không thể từ chối được như sinh nhật hay giỗ kỵ. Hảo biết Loan vẫn thương nàng và lo lắng cho nàng nhưng vì tự ái Hảo không muốn Loan thấy sự bất hạnh của mình. Hảo thật lòng mong muốn Loan được trọn vẹn hạnh phúc, chú tâm vào việc tạo

dựng một gia đình riêng với đứa con đầu lòng đang lớn dần trong bụng.

Hảo tìm được việc mới ở khu buôn bán gần nhà, đỡ phải đi xa, đỡ tốn kém, lại tránh phải tiếp xúc với gia đình Loan. Công việc ở McDonald dễ dàng nhưng bận rộn tay, Hảo mệt khướt khi về đến phòng trọ. Thấy Hảo làm ở McDonald quá cực nhọc, Đức nói nàng không nên nấu ăn cho chàng mỗi ngày nữa mà hãy đợi đến cuối tuần. Hảo nói: “Không sao” nhưng vẫn làm theo ý chàng. Những lần gặp nhau, hai người đều cố gắng vui vẻ, không nhắc đến chuyện đám cưới vì không ai muốn mình là kẻ phá vỡ niềm hạnh phúc mong manh còn sót lại.

*

***

Cuối tháng Ba, khi vừa trở lại trường sau Spring Break, anh chị Dung báo tin dọn về California để lo cho gia đình vừa được định cư tại đây. Hà và Phượng buồn não nuột. Bữa tiệc nhỏ tiễn anh chị chỉ có Hà, Phượng, Phan, Quốc, và Bảo. Căn phòng của anh chị trống trơn, ở góc phòng chất chùng chục thùng lớn nhỏ. Chị Dung thấy Hà buồn quá cứ nhắc nhở Phan phải chăm sóc cho Hà, cứ làm như Phan là bồ “ruột” của nàng vậy. Phan được thể, quán lấy Hà không rời. Sau bữa ăn tối, Phan phụ anh Công mang những thùng đồ ra Uhaul để sáng mai anh chị đi sớm, rồi đưa Hà và Phượng về. Phút chia ly luôn làm Hà nghẹn ngào...

Phan dìu Hà băng qua đường rầy xe lửa gập ghềnh. Sương trắng dày đặc lưng đôi. Hà rùng mình ớn lạnh. Phan ôm nàng chặt hơn nhưng Hà vẫn thấy trống vắng và cô đơn!

Sau anh chị Dung, một số bạn cũng đi tìm những trường khác với học phí rẻ hơn vì không còn sự đòi hỏi của cha mẹ nữa. Phan học thêm 3 tháng, tiếp tục ở Back Door với Quốc và Bảo. Hà và Phượng vẫn ở chỗ cũ, cảnh vật vẫn thế nhưng vắng bóng những người thân quen nên mang màu âm đạm, chán chường.

Những ngày đi học ở Engineering Building nơi có lớp thực tập Hóa với chị Dung hồi xưa, Hà và Phượng nhớ chị quay quắt. Anh chị đã đến Los Angeles sau bảy ngày miệt mài lái xe xuyên nước Mỹ từ đông sang tây. Chị Dung kể: “Xe chạy miết, băng qua những cánh đồng thấp, những con đường dài hun hút không thấy đích, cảnh vật lơ lửng và phẳng lặng, ... vừa sợ, vừa buồn, vừa nhớ.” Chị bảo: “Hà hãy vui và ráng học, ba năm sẽ qua nhanh. Anh chị sẽ về dự đám cưới Hà với ai”. Chắc chị muốn ám chỉ Phan rồi.

Phan vừa học vừa đi làm ở tiệm ăn Hopsin và còn làm thêm ở trường mới đủ đóng tiền học, nên bận rộn, ít gặp nhau, thường gọi điện thoại nói chuyện với Hà nhiều hơn. Nhờ làm việc ở Hopsin nên Phan không tốn tiền ăn. Phan kể phần lớn cơm chiên là cơm nguội cũ, chỉ khi nào dùng hết mới thổi cơm mới. Nhiều khi cơm nổi mốc meo phải cho nhiều gia vị vào để át mùi cơm thiu và dưới ánh đèn đỏ mờ mờ của tiệm ăn thì món nào nhìn cũng quỵen rũ hết. Có lần Phan rửa chén bát, thọc tay vào bồn tìm xiên thìa, bị con dao sắc cửa ngón tay, máu chảy ròng ròng, phải vào bệnh viện khâu mấy mũi. Hà xót xa!

Ngày Lễ Tình Yêu (Valentine Day), Phan hí hửng trao cho nàng gói quà lớn, Hà hồi hộp mở ra, bên trong là chiếc áo

choàng tắm (bathrobe) màu xanh da trời. Hà cảm động quá khi biết Phan đã mua chiếc áo này bằng cả số tiền dành dụm bấy lâu. Hà đã run rẩy trong vòng tay xiết chặt và nụ hôn say đắm của Phan. Hà đã bị cuốn hút trong mối tình cuồng nhiệt của Phan mất rồi!

Cuối năm học, nhân lúc ông bà Xuân lên đón hai chị em về, Hà tổ chức picnic để Phan gặp mặt gia đình nàng. Hồ nước cách trường khoảng một tiếng lái xe, gió mát hây hây, mặt hồ phẳng lặng, ven hồ có thông cao, có hoa dại khoe sắc. Phan chuyện trò vui vẻ với mọi người. Ăn xong, Phan nằm lăn ra ngủ rất tự nhiên, chẳng phụ dọn dẹp gì cả. Hà nhìn thấy ánh mắt khó chịu của Bố Mẹ nên gọi Phan dậy đi chụp hình với mấy đứa em, rủ nhau trèo lên những nhánh cây to, lan ra tận ngoài hồ, cười nói ríu rít. Hà vui khi thấy các em có vẻ thích Phan lắm.

Trên đường về, ông Xuân thả Phan xuống Back Door. Hà hỏi: “Bố mẹ thấy Phan có được không?” Bà buông thông: “Được!” Tiếng “Được” nghe chừng gượng ép, ẩn chứa nhiều điều không được mà chưa muốn nói.

Vài ngày sau, Nguyễn về thăm nhà rồi đưa Hà đi làm hè tại Cedar Point Amusement Park ở Sandusky, Ohio. Anh Tân, bạn của Nguyễn, hiện đang làm trong ban điều hành, xin cho Hà được một chỗ làm, còn Phượng được ở nhà để lo cho gia đình. Lần đầu Hà đi làm xa một mình, chỗ lạ, ông bà Xuân lo lắng, may mà có anh Tân ân cần giúp đỡ, đưa số phone, dặn liên lạc khi có chuyện cần.

Trên đường đi, Nguyễn hỏi han chuyện học và tình cảm của Hà đối với Phan. Hà thành thực kể cho anh nghe những gì

đã xảy ra và khẳng định sẽ học xong mới lấy chồng. Nguyễn chỉ tủm tủm cười, thâm nghĩ đến lời bà Xuân đã từng kể cho chàng nghe: “Thầy bói nói có dư tiền hãy cho con Hà đi du học vì nó có Đào Hoa cư Mệnh, sẽ chẳng học được gì đâu khi có đám con trai xúm xít bu quanh”. Nguyễn dặn em: “Anh thấy Phan được đó. Nếu có đi chơi với nhau thì nên giữ gìn. Học xong rồi tính.” Lời nhắc nhở của Nguyễn khiến nàng bồi hồi nhớ lại nụ hôn cuồng nhiệt trong vòng tay Phan ngày ấy... Hà “dạ” yếu xìu! Giờ này Phan đang ở New York City, có nhớ nàng chẳng mà không gọi cũng chẳng có thư. Hà định khi đến chỗ làm, dùng phone trong phòng gọi Phan, sẽ được tự do nói chuyện.

Công việc của Hà là làm bánh mì đủ loại, gói sẵn để đem ra phân phối cho các chỗ bán thức ăn. Làm từ 7 giờ sáng đến khoảng 3 giờ chiều là xong việc. Hà về phòng nghỉ ngơi, đi ăn tối, rồi lững thững vào park chơi mà không phải trả tiền, khoảng 9 giờ tối thì đi ngủ, đều đặn như thế suốt cả tuần. Được nghỉ một ngày thì Hà lo giặt giữ quần áo, viết thư cho Phan,... hay lấy bus ra phố đi mua sắm. Tối nào Phan cũng gọi, kể chuyện đi làm ở New York City và than nhớ Hà da diết. Hà nghe âm lòng nhưng không hứa hẹn gì.

Nhân dịp lễ Độc Lập, July 4, Nguyễn sẽ chở gia đình xuống thăm Hà và đi chơi Park luôn, Hà muốn Phan xuống vào lúc đó nhưng Phan không đi được vì chưa mua xe.

Sáng sớm thứ bảy, trước giờ mở cửa, Hà ra ngoài cổng Park đón gia đình. Các em mừng rỡ, tíu tít, trò chơi nào cũng kéo Hà đi theo. Chiều ý mấy đứa nhỏ, Hà leo lên những chuyến xe chạy vun vút, lượn mấy vòng tròn hoặc kéo lên thật cao,

trên đầu dốc thẳng đứng rồi bỏ nhào xuống dưới thật nhanh,... Hà hét toáng lên, cơ hồ muốn đứng tim, hai đầu gối run rẩy, đứng không vững... Hết dám đi những trò chơi này, Hà dẫn bố mẹ vào những tiệm bán hàng, đi loanh quanh chụp hình tại những bồn hoa, lâu đài,... Ông bà Xuân thấy Hà khỏe mạnh, dạn dĩ hơn lúc trước, rất mừng. Ông bà hỏi: “Phan có xuống thăm con?” Hà lắc đầu: “Phan chưa có xe nên không đi được”. Khi biết Phan gọi Hà mỗi tối, ông bà trầm ngâm lo lắng...

*

***

Năm 1977, tuy chưa có nước nào chính thức nối lại quan hệ ngoại giao với VN nhưng bà Xuân nghe đồn những người bên Pháp đã tìm được cách lén lút liên lạc với thân nhân còn ở lại VN. Bà gọi điện thoại thăm Đức và giục Đức viết thư về gia đình. Đức vui vẻ hứa sẽ làm thử. Rồi Đức hỏi thăm mọi người, nhất là bé Nam, hỏi Hà đi học xa có hay về thăm gia đình? Bà Xuân nghe giọng nói khắp khởi mừng rỡ của Đức, biết là Đức mong tin Hà lắm nhưng bà cũng chỉ cho biết đại khái là Hà vẫn chăm học, học giỏi và đang đi làm hè tại Cedar Point, năm ngoái cũng làm ở đây nên quen chỗ và quen công việc, dễ chịu. Bỗng bà nghe có tiếng bát đĩa vỡ loảng xoảng bên kia đầu giây, chưa kịp hỏi xem có chuyện gì thì Đức đã hấp tấp nói: “Cháu xin lỗi bác. Cháu có chuyện phải làm bây giờ. Hôm khác cháu sẽ gọi bác”.

Vài ngày sau, bà Xuân đang làm bếp thì Đức gọi, báo tin vừa đến phi trường, sẽ lấy bus về trạm gần nhà và khi đến nơi sẽ gọi điện thoại để nhờ ông Xuân ra đón. Bà rất ngạc nhiên và thất vọng nhưng không tiện hỏi ngay lúc ấy. Cả

nhà chờ Đức về mới dùng cơm tối nhưng chờ khá lâu vẫn chưa thấy Đức gọi về, ông Xuân vội vàng ăn cho xong rồi lái xe ra trạm bus tìm Đức. Ông thấy Đức ngồi ôm đầu nơi băng ghế. Ông bấm còi, tắt xe vào lề. Mặt Đức làm li, gật đầu chào ông rồi thôi. Ông Xuân nghi có chuyện chẳng lành nhưng không biết gạn hỏi cách nào. Hai người im lặng suốt quãng đường. Lũ trẻ ùa ra mừng Đức: “Anh ạ!” Đức chẳng đáp lại cũng không xoa đầu bé Nam như thường lệ. Bà Xuân ngỡ ngàng nhìn Đức nhưng vẫn ân cần, đon đả: “Bác dọn cơm cháu ăn nhé? Cơm nước sẵn sàng lâu rồi chỉ cần hâm nóng thôi.” Đức lí nhí: “Cháu ăn ở phi trường rồi ạ.” và đi thẳng xuống phòng cũ của Đức dưới hầm. Ông Xuân như hiểu được sự thắc mắc của vợ, ông bảo: “Chắc có chuyện buồn đây, để từ từ rồi tính”.

Thấy bé Nam thập thò ngoài cửa phòng, Đức vẫy tay gọi nó:

- Nam, vào đây!

Thằng Nam rụt rè bước vào:

- Anh có chuyện buồn ư?
- Sao em biết?
- Em nghe bố mẹ nói thế.
- Ừ anh có chuyện buồn nhưng bây giờ bớt rồi.
- Anh về ở đây luôn hả?
- Nam muốn vậy ư?

Nam gật đầu, lân la đến ngồi bên mép giường. Đức xoa đầu nó, trù mến:

- Chị Hà có về thăm nhà thường xuyên không?
- Có.
- Có hình mới của chị Hà không?
- Có.

- Chụp ở đâu? Lúc nào?
- Ở bờ hồ, gần trường chị Hà, năm ngoái.
- Lấy cho anh xem nhé.

Thằng bé chạy vụt đi và trở lại với xấp hình trong tay. Đức hỏi hộp dán mắt vào từng tấm hình. Đức chỉ tay vào ảnh, hỏi Nam:

- Ai đây?
- Anh Phan, bạn học của chị Hà đó. Ảnh dễ thương lắm!

Đức bàng hoàng. Trong ảnh, người đàn ông đứng sát Hà, ánh mắt rất âu yếm, còn quàng tay qua vai, cử chỉ thân mật và che chở. Đức thần thờ xếp hình lại đưa cho Nam:

- Em cất đi. Khi đi ra em đóng cửa lại dùm anh. Anh đi ngủ đây.

Đức trăn trở. Không thể ở lại đây khi mối tình và hy vọng đã tiêu tan. Cũng không thể về Nam Cali, một nơi chốn mà chàng vừa bỏ chạy. Đời đen như mực. Đi đâu? Ở đâu? Giờ này Hảo đã đọc thư từ biệt của chàng. Có khóc? Có hối hận?

Hôm ấy, Hảo đã tình cờ vào phòng Đức trong lúc Đức đang nói chuyện với bà Xuân. Hảo đã nghe được lời Đức hỏi thăm Hà. Hảo đã nổi giận, gạt phăng chén đĩa trên bàn ăn xuống đất rồi bỏ đi. Đức đã không phân trần và níu Hảo lại khi nàng tức tưởi bỏ chạy ra khỏi phòng. Đức nghĩ mình không làm gì sai quấy nên nhất định không xin lỗi hay làm hòa với Hảo trước. Đức không thể nào dung túng cho những hành động ghen tương của Hảo lại thêm tính nết khó khăn hay bất bẻ, nếu không đúng ý nàng, hay không tỏ ra sẵn sàng, chiều chuộng là có chuyện ngay. Đức là người vô

tâm, không để ý đến tiêu tiết, nên Hảo giận chàng thường xuyên. Đức càng nhẫn nhịn thì Hảo càng làm tới và cuộc sống chung chỉ là những chuỗi ngày hoài nghi, bất an đưa đến giận hờn, đổ vỡ. Đức biết mình phải giải quyết ngay lúc này và chàng đã chọn chia tay. Đức viết cho Hảo một bức thư nói rõ lý do và cho biết sẽ đi thật xa. Chàng khuyên nàng nên về ở với vợ chồng Loan dù chàng đã trả tiền phòng cho nàng đến cuối năm. Đức ngậm ngùi, cuộc đời lại sang trang, qua một ngã rẽ khác. Chàng thấy mình đã không làm tròn trách nhiệm với Hảo. Món nợ này xin đền lại kiếp sau.

Đức để lại xe và đồ đạc trong phòng mình cho Hùng. Chàng kể cho Hùng nghe mọi chuyện giữa chàng và Hảo, cho Hùng biết chàng sẽ ghé ông bà Xuân rồi đi Pháp làm ăn vì có người quen bên đó và bắt Hùng thề không được tiết lộ cho ai biết chàng đi đâu. Đức sẽ cho Hùng biết địa chỉ liên lạc sau. Hùng đã đoán biết có sự rạn nứt giữa hai người nhưng không ngờ lại dẫn đến cảnh chia tay. Hùng tội nghiệp Hảo, năn nỉ Đức hết lời mà vẫn không lay chuyển được bạn nên Hùng giận, bảo: “Mày tàn nhẫn với Hảo quá. Nếu Hảo hỏi tao sẽ nói.” Rồi bỏ đi...

Đức không ngờ cuộc đời chàng lại có lúc bế tắc như thế này, những người chàng hằng thương mến đã quay lưng lại với chàng. Đức tức tối đấm tay vào tường...

Thằng Nam đang còn lẩn quẩn quanh đó, chờ xem Đức có gọi nó không, nghe tiếng đập thình thình, nó ghé mắt vào khe cửa, thấy mặt Đức hằm hằm, mắt đỏ ngầu, ... nó hoảng quá, rón rén chạy lên lầu thật nhẹ nhàng.

Sáng hôm sau, khi bà Xuân gọi Đức lên ăn điếm tâm thì mới hay là Đức đã đi rồi. Bà hỏi các con xem chúng có làm gì khiến anh Đức giận dỗi bỏ đi. Thằng Nam ngậm ngừng kể lại mọi chuyện, từ việc xem ảnh đến lúc thấy Đức đấm tay vào tường,... Bà Xuân buồn bã, thờ dài... Linh tính báo cho bà biết Đức sẽ gặp chuyện không may.

Đức bỏ đi được vài ngày thì ông bà Xuân nhận được một bức thư từ Cali đề tên Đức nhưng không đề tên người gửi. Bà Xuân không biết Đức ở đâu để chuyển thư. Đang nôn nóng chờ tin Đức lại tò mò, bà mở phong thư ra thì chỉ thấy có vồn vện mấy chữ "Em sẽ tự tử nếu anh tăng tịu với con gái của ông bà Xuân".

Thật ngỡ ngàng... Đức đã có vợ bên Cali? Sao lại bỏ nhau để về đây? Về đây để rồi lại thêm thất vọng và đau khổ... Bà thương Đức quá, sao đời mãi lận đận vì tình! Nếu như còn ở VN thì bà đã vui vẻ nhận Đức làm con rể nhưng qua bên đây đã khác, con cái đi học xa, có tự do, có nhiều lựa chọn và bà đã không thể áp dụng quyền "cha mẹ đặt đâu con ngồi đó". Bà rất lo cho Hà và Phượng. Bà dặn riêng từng đứa, phải để ý chăm sóc nhau, hễ có chuyện gì thì báo cáo cho bà biết ngay, chả biết chúng có nghe lời bà hay lại che đậy cho nhau.